

GA NA KARIAUTI, GERIAU DRAUGAUKIM

– Miau, koks aromatas! Tai bent vakarienė bus! Dar ir pusryčiams užteks, – įsisva-
jojo katinas Miegošius, gatvėje aptikęs žuvies galvą. Užuodė ją dar iš tolo, nes jau kelias
dienas badmiriavo, o alkanų katinų uoslė – aštri kaip adata.

Tą pačią žuvies galvą užmatė ir varna Šiurpė. Buvo seniai nieko nelesusi, o alkanų
varnų regėjimas – aštrus kaip durklas.

– Karr, koks grobis! Bus garrdi vakarrienė. Darr ir pusryčiams liks, – nudžiugo ir jau
taikėsi stverti, tik staiga priešais išdygo katinas.

– Maaano! – sukniukė Miegošius ir čiupo žuvies galvą dantimis.

– Darr ko! – nenusileido Šiurpė ir įsikirto į gardų kąsnelį iš kito šono.

Ir prasidėjo! Varna spardėsi ir plakė katiną sparnais. Šis urzgė ir draskė varną kur
bepasiekdamas. Nebuvo patyręs kovotojas – šunims iš kelio traukėsi, su kitais katinais
nesipešė, nė balandžių negainiojo, bet kai toks reikalas!

Priešininkų jėgos pasirodė lygios. Žuvies galvą įsikibę strikinėjo, tvatinosi, bet varžo-
vo įveikti taip ir nepajėgė. Galop nusikamavę sudribo, tačiau grobio nė vienas nepaleido.

Pirma atitoko Šiurpė. „Koks atkaklus katinas! Turbūt neapgalėsiu. Ir arrgi derra to-
kia protingai varnai peštis?“

Viena koja dar prilaikydama žuvies galvą, kita ji oriai pasikrapštė snapą ir pasiūlė:

– Gal gana karriauti? Galva didelė. Gerriau susirandam kokią ramią kerrtelę ir drau-
ge prisikertram?

Aromatas – beveik tas pat
kaip malonus kvapas, tik
dar geriau. O geriausias
aromatas – žuvies galvos.

Miegošius nebuvo linkęs dalytis, bet irgi matė, kad varnos neįveiks. Žiūrėk, dar išvis tuščiomis liktų. Todėl kiek padvejojęs sutiko:

– Gerai. Tik kur tą ramią vietelę rasim?

– Paskui mane, – mostelėjo Šiurpė sparnu, čiupo žuvies galvą ir nuplasnojo ant seno namo stogo.

– Kad tik neapgautų! – murmėjo katinas, skuosdamas paskui varną gatve.

– Kad tik neapmautų! – niurnėjo šuoliuodamas laiptais į viršų.

– Kad tik neišdurtų! – niurzgėjo ropšdamasis per palėpę ant stogo.

Ten prie kamino jau tupėjo varna su žuvies galva prie kojų.

– Prašom prie stalo, vakarrienė parruošta, – ji teatrališkai nusilenkė. – Šįvakarr jus aptarnaus žymi padavėja Šiurpė.

– O aš Miegošius, – nesutriko katinas. – Man būtų labai malonu, jei pavakarieniamtumėt drauge.

8

Neįprasta buvo ta vakarrienė – juk katės su varnomis amžinai nesutaria. Kaipgi ten sutarsi, kai tos akiplėšos tik ir taikosi tau į uodegą kaptelti! Katės, savo ruožtu, skolingos nelieka ir, kur tik patykojusios, užsižiopsojusiai varnai plunksnelės pakedena.

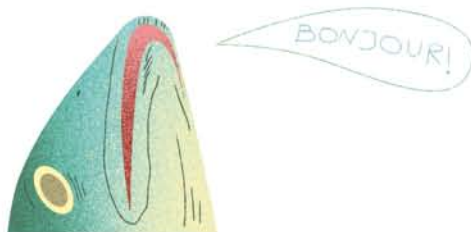
Tačiau šįsyk buvo kitaip. Varna su katinu paeiliui gnybė, kando nuo žuvies galvos po gabalėlį, kits kitą vis paragindami. Kirminą numalšinę sušneko apie varniškus ir katiniškus reikalus: iš kokio medžio šakelių geriau lizdą sukti, kurį šoną ryte saulei pirmą atgręžti, kokia nata mėnesienoje kniaukti pradėti...

„Koks mielas ir kultūringas katinas“, – stebėjosi Šiurpė.

„Kokia draugiška ir protinga varna“, – kraipė ūsą Miegošius.

Po vakarrienės varna pasiūlė katinui prie kamino ir pernaktoti. Neilgai dvejojęs Miegošius sutiko. Namų jis neturėjo, draugų irgi, tad pasigesti jo niekas nepasiges. O čia, ant stogo, ramu ir saugu. Ir varnos draugija jam tiko.

Liko Miegošius nakvoti ant stogo ir kitą naktį. Ir dar kitą. Kol galiausiai su visam čia, greta Šiurpės, apsigyveno.

GAL KVAPSNELĮ KATINŲ ŽUVIENĖS?

Ant stogo Miegošiui patiko. Čia ramybės nedrumstė kiti katinai, nereikėjo saugotis palaidų šunėkų. Be to, iš viršaus vėrėsi įstabus senamiesčio vaizdas: kiek akis užmatė geltonavo, rudavo, raudonavo stogai, ant kurių stirksėjo miškas aukštų ir striukų, laibų ir drūtų kaminų, vakarais sutviksdavo jūra langų.

Kadaise ir jų senutėlis stogas buvo raudonas, nes dengtas raudonomis čerpėmis. Tačiau dabar atrodė žalias, mat per daug metų apžėlė samanomis ir kerpėmis. Katinui tai labai tiko – vaikštinėjant neslydo letenėlės ir buvo minkšta miegoti.

O jau miegoti jis mėgo už viską labiausiai. Kitaip nei kiti katinai, Miegošius miegojo naktį. Kaip ir visi katinai, pūtė į ūsą ir dieną. Ant stogo krašto, ant kraigo, palėpėje. Bet dažniausiai – prie kamino.

– Naktį miegoti reikia. Aš padorus katinas, todėl naktį miegu, – samprotavo Miegošius prisiglaudęs prie kamino. – O dieną miegoti malonu ir sveika. Ko nepasimėgauti maloniu dienos poguliu!

Gerai, kad tarp nakties ir dienos įsiterpia rytas, o tarp dienos ir nakties vargais negalais įsispraudžia vakaras. Tuos tarpelius Miegošius pasiliko kitiems, ne miego, reikalams.

Rytais jis išsiruošia pasivaikščioti stogais. Pirmiausia eina į kairę. Pasivaikščiojęs į kairę, traukia į dešinę. Įdienojus grįžta numigti prie savo numylėto kamino.

– Uf, gerai, kad nepaklydau. Jei paklyščiau ir ant raudono žalio stogo negrįžčiau, mano kaminas labai nuliūstų. Kas juo be manęs pasirūpintų? Kas vakarais jam murktų kaminų lopšinę? Kas šaltą naktį šildytų prisiglaudęs? Kas saugotų nuo derglių balandžių? Prapultų kaminas be manęs.

O vakaras – medžioklės metas. Dažniausiai, ypač penktadieniais, Miegošius medžiojo žuvies galvą. O kurgi tu rasi geresnę vietą tokiai medžioklei nei prie žuvies parduotuvės! Laimei, nedidukė žuvies parduotuvėlė buvo įsikūrusi pirmame jų senojo namo aukšte. Todėl medžioklė katino perdėm nevargino.

Romantišku vadinamas tas, kas skaito daug romanų apie visokius ten jausmus, ilgesį bei kitokią meilę. Ir skaitydamas romiai dūsauja.

Parduotuvėlė buvo tokia mažytė, kad joje tilpo tik trys žuvys. O atliekų dėžė – dar mažesnė, joje tilpo vos viena žuvies galva. Arba žuvies uodega. Kartais – tik žuvies žvynas.

Žuvies galvos nesumedžiojęs, Miegošius tykodavo uodegos ar bent žvyno. O jei negaudavo nei žvyno, nei uodegos, vakarienei tenkinosi aitriu ir tirštu žuvies kvapu. Tokiu tirštu, kad jį kvėpdamas galėjo įsivaizduoti, kaip skrandis prisipildo kvapnios katinų žuvienės.

Mamos ir tėčiai tą tirštą kvapą virtuvėje sumaišo su skysta sriuba, dar įmeta kelis žuvies gabaliukus, įpjausto daržovių, įdrebia šaukštą riebios grietinės ir srebja užsikąsdami balta duona. Srebja ir giria. Ir vaikams duoda. O katinams ne.

Miegošius būtų mielai tos žmogiškos žuvies sriubos paragavęs. Deja, dažniausiai jam tekdavo pasitenkinti katiniška kvapų žuviene.

– Ai, kaip gardu, ai, kaip sotu, ai, kaip romantiška, – laižėsi Miegošius sukdamas ratus apie parduotuvėlę ir uosdamas stebuklingą žuvies aromatą.

Tik pilvas katino džiaugsmo suprasti nenorėjo. Po tokios vakarienės jis visą naktį nepatenkintas urgzdavo ir trukdydavo Miegošiui miegoti. Pilvas, mat, buvo ne romantiškas, o praktiškas.

O **praktišku** – tas, kuris tuos romanus rašo, prakiša juos leidykloms ir už tai gauna daug pinigų. Pardavęs tuos pinigus jis perka pieštukų ir popieriaus, o gal net kompiuterį romanams rašyti.

